

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 417/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, advokátska kancelária, Tichá 45, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradom inšpekčnej služby, sekciou kontroly a inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-83/OISV-V-2013 a postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 57/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradom inšpekčnej služby, sekciou kontroly a inšpekčnej služby (ďalej len „inšpekčná služba/ministerstvo“) v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-83/OISV-V-2013 (ďalej aj „konanie inšpekčnej služby/ministerstva“) a postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 57/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“).

2.1 Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa inšpekčnej služby pod ČVS: SKIS-83/OISV-V-2013 z 22. júla 2013 vznesené obvinenie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Ako sám sťažovateľ uvádza, *„Od 22.07.2013 v som nezákonne trestne stíhaný na základe uznesenia o vznesení obvinenia vydaného nezákonným a neústavným štátnym orgánom Slovenskej republiky - špecializovaným tímom úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Kuzmányho č. 8, 041 02 Košice, sp. zn. ČVS:SKIS-83/OISV-V-2013 a nezákonným priamym zásahom podpredsedu vlády a ministra vnútra Slovenskej republiky, ktorý bez zákonného zmocnenia v rozpore s Trestným poriadkom ako politik zriadil na vyšetrovanie mojej veci špecializovaný tím.“* V ďalšom poukázal na to, že *„Okresný súd Bratislava I ako súd*

I. stupňa ma dňa 25.02.2016 síce v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/57/2014 spod obžaloby oslobodil, no na druhej strane sa vôbec nezaoberal so všetkými mojimi závažnými (zásadnými) námietkami skutkového a právneho významu, prednesenými počas prebiehajúceho konania. Jedna z mimoriadne závažných námietok v konaní pred súdom I. stupňa bola práve argumentácia k nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorú súd I. stupňa nechal úplne bez povšimnutia (súd I. stupňa odmietol spravodlivosť). Písomné vyhotovenie rozsudku I. stupňa mi do podania tejto sťažnosti nebolo doručené.“

2.2 V ďalšom sťažovateľ predkladá svoju argumentáciu smerujúcu proti inšpekčnej službe, ktoré jeho námietky je možné obsahovo zhrnúť takto: *„Námietam, že inšpekčná služba bola bez zákonného zmocnenia vyčlenená z organizačnej štruktúry Policajného zboru, teda námietam jej nezákonnosť a neústavnosť ako celku. Preto, podľa môjho názoru, je až druhoradé sa zaoberať otázkou, či vyšetrovateľ inšpekčnej služby je orgánom činným v trestnom konaní alebo nie. Vo vzťahu k nastolenej otázke nezákonnosti štátneho orgánu (inšpekčnej služby) je bezvýznamné sa zaoberať otázkou, či policajti inšpekčnej služby boli zákonom predpísaným spôsobom určení za vyšetrovateľov Policajného zboru. Ťažisko problému totiž nestojí na konkrétnych policajtoch určených za vyšetrovateľov Policajného zboru, ale na inšpekčnej službe ako vyšetrovacom štátnom orgáne Slovenskej republiky. Rovnako je, podľa môjho názoru, menej dôležité sa zaoberať otázkou, či inšpekčná služba splňa atribúty nezávislosti alebo nie. Z logiky veci vyplýva, že nelegitímny a neústavný štátny orgán nemôže mať zákonných vyšetrovateľov.“* Inými slovami, sťažovateľ odmieta právny výklad vyplývajúci z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 42/2015 z 2. júla 2015, ktoré však nebolo vydané v trestnej veci sťažovateľa, ako aj zo stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 62/2015 z 29. septembra 2015, pričom sa, naopak, dovoľáva aplikácie právnych názorov uvedených v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 1/2015 z 29. mája 2015.

2.3 Vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní poukázal na to, že *„V mojej trestnej veci, je zrejmé, že súd I. stupňa sa mojou mimoriadne závažnou námietkou a argumentáciou k nezákonnosti a neústavnosti inšpekčnej služby Ministerstva vnútra*

Slovenskej republiky odmietol zaoberať (denagatio iustitiae) a v tejto veci sa s touto otázkou neobrátili ani na ústavný súd.“

3. Sťažovateľ na základe uvedených skutočností ústavnému súdu navrhuje, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1. ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy; čl. 17 ods. 2 ústavy čl. 50 ods. 3 ústavy; čl. 6 ods. 1, ods. 3, čl. 8 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 dohovoru v trestnom konaní vedenom špecializovaným tímom úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky... sp. zn. ČVS: SKIS-83/OISV-V-2013 z dôvodu, že trestné stíhanie proti sťažovateľovi začal, viedol a skončil nezákonný a neústavný štátny orgán, porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1. ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy; čl. 17 ods. 2 ústavy; čl. 6 ods. 1, ods. 3, čl. 8 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 dohovoru bolo porušené, pretože prípravné konanie... ako konanie predchádzajúce konaniu na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 3T 57/2014 proti sťažovateľovi začal, viedol a skončil nezákonný a neústavný štátny orgán – špecializovaný tím úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ... a s touto závažnou námietkou sa Okresný súd Bratislava I odmietol zaoberať.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 €...

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia... na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Z obsahu čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb namietajúcich porušenie základných práv a slobôd v prípadoch, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán verejnej moci. Pokiaľ pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospeje ústavný súd k čiastkovému záveru, že ochrany označeného základného práva alebo slobody, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, je možné sa domôcť prostredníctvom dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným orgánom verejnej moci, sťažnosť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie odmietne (I. ÚS 103/02). V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody sťažovateľa prislúcha len za predpokladu, že právna úprava sťažovateľovi neposkytuje inú účinnú ochranu (I. ÚS 78/99). Inými slovami, ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je

Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú napr. všeobecné sudy ako primárni ochrancovia ústavnosti (II. ÚS 79/02), prípadne iné orgány verejnej moci na to určené.

7. Ústavný súd v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09).

8. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 3 T 57/2014-35 z 25. februára 2016 oslobodil sťažovateľa spod obžaloby prokurátora v predmetnej trestnej veci, pričom predmetný rozsudok sa v čase podania ústavnej sťažnosti len doručoval jednotlivým stranám a z dôvodu podaného opravného prostriedku prokurátora bude predmetom posúdenia Krajským súdom v Bratislave v odvolacom konaní. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací bude mať možnosť sa vysporiadať aj s námietkami sťažovateľa predstretými v konaní pred okresným súdom a tvoriacimi obsah podanej sťažnosti. Inými slovami, z dôvodu vysporiadania sa s podaným opravným prostriedkom prokurátora bude o predmetnej veci konať a rozhodovať Krajský súd v Bratislave, z čoho vyplýva, že právomoci ústavného súdu vo veci konať a rozhodovať predchádza právomoc Krajského súdu v Bratislave.

9. Je teda zřejmé, že v danom prípade existuje iný súd predpokladaný čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý má právomoc skúmať (a prípadne aj uznať) porušenia sťažovateľom označených práv, a tým zjednať aj nápravu ním deklarovaných porušení označených základných práv a slobôd. V súvislosti s tvrdením sťažovateľa, že v jeho trestnej veci vykonával prípravné konanie nezákonný a neústavný štátny orgán, postačuje, aby sťažovateľ túto svoju argumentáciu o neústavnosti a nezákonnosti orgánu, ktorý viedol vyšetrovanie, predložil v rámci súdneho konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave, ktorý bude v nasledujúcom období vec prejednávať a v ktorého právomoci je

aj postupom podľa čl. 125 ods. 1 ústavy obrátiť sa na ústavný súd. Sťažovateľ navyše ani nie je oprávnený podať návrh na konanie o súlade právnych predpisov, takýto návrh by však v danej veci mohol podať v zmysle čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy Krajský súd v Bratislave.

10. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažovateľom podanú sťažnosť odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016